

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Iltaseurat klo 18.30
Hanna Tuura

Iltaseurat osuvat aikaan, jossa juutalainen sapatit on päättymässä ja kristillinen pyhä alkanut ehtookellojen myötä. On hyvä aika puhua pyhästä ja ajasta.

Puolalaisyntyinen amerikkalainen rabbi Abraham Heschel kirjoitti 50-luvulla kirjan sapatista ja ajasta. Hän kiinnittää huomionsa siihen, että Raamatussa maailmanhistorian ensimmäinen pyhä ei ollut vuori, ei alttari eikä mikään paikka. Vaan *”Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen”*. Tässä kohdassa käytetään sanaa pyhä, kadosh, ensimmäistä kertaa Raamatussa.

Sananmukaisesti *”kadosh”* tarkoittaa jonkun asettamista erilleen, epäpyhästä erotettua, Jumalaa varten asetettua. Pyhäksi kuvataan myöhemmin muitakin asioita: ilmestysmajaa, Israelin kansaa, Israelin maata. Mutta alussa oli vain yhdenlaista pyhyyttä, ajan pyhyyttä.

Heschel korostaa sapatit ainutlaatuisuutta kuvaamalla sen eroa vuoden muihin juhliin: vaikka nekin tapahtuvat ajassa ja hetkessä, ne ovat riippuvaisia luonnosta, määräytyvät kuun kierron mukaan. Sen sijaan sapatit rabbi Heschel pitää täysin tilan maailmasta ja avaruudellisesta ulottuvuudesta irrallisena asiana, se ei siten määräytyisi luomakunnan vaan luomisen itsensä perusteella.

Raamatussa koko maailma nähdään ajan ulottuvuudella, Heschel kirjoittaa. Kun avaruudellisessa hahmottamisessa aika on toistuvaa ja kaikki hetket toistensa kaltaisia, Raamatussa jokainen hetki on ainutlaatuinen ja mittaamattoman arvokas, sillä se annetaan vain siksi hetkeksi. *”Juutalaisuus on ajan pyhittämiseen pyrkivä uskonto”*, hän kirjoittaa, *”meidän suuret katedraalimme ovat sapatit.”*

Mietin noita rabbi Heschelin sanoja katsellessani televisiosta Pariisin Notre Dame -katedraalin paloa, ja muistaessani muita liekkien polttamia kirkkoja, lapsuuteni kotikirkkoa Ylivieskassa, Tyrvään Pyhän Olavin kirkkoa ja monia muita.

Mieleni liittyy pyhyyskokemuksen väistämättä paikkaan: tuttuun kirkkoon, kotiin, suohon, Jerusalemiin vievään tiehen, herättäjäjuhlakenttään — mihin hyvänsä paikkaan, jossa olin, kun pyhän läsnäolon tunsin. Tämä on väistämätöntä: ajatteleva, havainnoiva mieleni on väistämättä tässä ruumiissa ja jossain paikassa. Mutta paikan väistämättömyys kokemuksessa ei tarkoita, että pyhä sinänsä asuisi paikassa.

Varsinainen pyhä asuu Jumalassa. Jumalan pyhyys on olemuksellista, Jumala on pyhä kauttaaltaan. Pyhyys näkyy Jeesuksen olemuksessa ja teoissa, rakastavassa kohtaamisessa, täydessä läsnäolossa.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

Tämä pyhä virtaa myös meihin: Pyhä Henki vaikuttaa kasteessa, ehtoollisessa ja Jumalan sanassa. Kristuksessa ihminen, syntinen, on pyhä.

Entä sitten lepopäivä, tuo pyhitetty aika?

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon", sanoo Jeesus Kristus. Jeesus asettaa itsensä sapatin tilalle. *"Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niinpä Ihmisen Poika on myös sapatin herra."*

Pyhä aika, lepopäivä, on lahja ja esimakua tulevasta ja lopullisesta levosta ja rauhasta taivaassa. *Jo nyt* meillä on lepo uskossa Kristuksessa, mutta *ei vielä* täydellisenä. Jumalan valtakunta *ei vielä* ole, mutta kuitenkin on *jo nyt* sisäisesti meissä. *Jo nyt* olemme Kristuksen morsian, mutta *vielä ei* häitä vietetä.

Meidän on syytä iloita ja nauttia rauhasta ja siunauksesta, jota vuodenvuoro meille pyhinä aikoina tuo. Viikottaisen lepopäivän lisäksi kirkkovuoden suuret juhlat ovat välähdyksiä Jumalan valtakunnasta, ja samanlaisia tilaisuuksia tarjoavat oman elämämme ja läheistemme merkitykselliset hetket. Minulle varsinkin herättäjäjuhlat on vuosittain toistuva pyhäältä tuntuva ajanjakso, jossa kuljen "jo nyt–ei vielä" -rajavyöhykkeellä.

Maantieteilijä Yi-Fu Tuan on huomannut hengellisen etsinnän erikoislaatuisuuden muuhun elämiseen verrattuna kirjoittaessaan paikan ja ajan suhteesta. Tuan on havainnut ihmisten yrittävän pysäyttää ajan, jotta he yleensä kykenevät muodostamaan käsityksen paikasta. Ihmiselle tärkeiden paikkojen pitäisi pysyä muuttumattomina. Mutta hengellisillä etsijöillä ei ole todellista kotia, eikä sellaista edes haluta, sillä meitä houkuttaa ajatus perimmäisestä, lopullisesta kodista. Loppujen lopuksi halutaan jättäytyä ajasta kokonaan syrjään ja oleilla iäisydessä.

"Hengellistä matkaa taittavat ihmiset käsittävät itsensä rauhattomana kaipuuna, joka väliaikaisesti tyyntyy erilaisissa (...) kotipaikoissa ja maisemissa", kirjoittaa Tuan, *"he ovat kiitollisia kulloisenkin paikan tarjoamasta virkistyksestä ja tuntemuksista, mutta eivät tyydy jäämään."*

"Sydämeni on rauhaton", siteeraa Tuan Augustinusta, *"kunnes se löytää levon Sinussa."*

Tämä on pyhän ajan tarkoitus: antaa ihmiselle välähdys Jumalan todellisuudesta, antaa mahdollisuus nähdä toisin.